

Sygn. akt VI Ka 239/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszów

Sędziowie: SO Aleksandra Mazurek

SO Małgorzata Bańkowska (spr.)

protokolant: sekr. sądowy Justyna Skwiot

przy udziale prokuratora - Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 2 czerwca 2016 r. w W.

sprawy M. M., syna J. i T., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 14 września 2015 r. sygn. akt II K 211/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w ramach czynu zarzucanego M. M. uznaje go za winnego tego, że w dniu 25 października 2012 roku w Z. województwa (...), w mieszkaniu położonym przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny o masie 218,96 g oraz marihuany o masie 292,10 g i czyn ten kwalifikując z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na tej podstawie wymierza mu karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 25 października 2012 roku do dnia 30 października 2012 roku; w pozostałej części, tj. co do punktów 3 i 4, tenże wyrok utrzymuje w mocy, przyjmując za podstawę prawną rozstrzygnięcia z pkt. 3 art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Beata Tymoszów SSO Małgorzata Bańkowska

Sygn.akt VIKa 239/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja obrońcy oskarżonego M. M., częściowo zasługiwała na uwzględnienie, co doprowadziło do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku

Wnikliwa analiza dowodów zebranych w sprawie nie dała jednak podstaw do uniewinnienia M. M., ani nie ujawniła potrzeby uchylania wyroku w celu przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, jak o to wnosił skarżący.

Na wstępie należy zauważyć, że wina oskarżonego w zakresie czynu kwalifikowanego z art.62ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie budzi żadnych wątpliwości.

Dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia, czyją własnością było mieszkanie w którym zostały znalezione narkotyki. Oskarżony był faktycznym użytkownikiem tego lokalu i tam właśnie funkcjonariusze ujawnili przedmiotowe narkotyki, a on nie zakwestionował, że jest ich posiadaczem.

Nie istniała więc potrzeba przeprowadzania badań linii papilarnych, tak jak podnosi w apelacji skarżący, albowiem oskarżony nie tylko że posiadał wiedzę o przedmiotowych narkotykach, ale również przyznał się do ich posiadania.

Swoboda wypowiedzi M. M. nie była w żadnym zakresie wyłączona, aby negować ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o jego samo denuncjację, jak to czyni obrońca.

Słuszne wątpliwości wzbudziło u skarżącego, zakwalifikowanie czynu oskarżonego w zbiegu z art.56ust.3 w/wym ustawy.

Postępowanie dowodowe nie wykazało bowiem aby oskarżony uczestniczył w jakikolwiek sposób w obrocie narkotykami.

Sam fakt posiadania znacznej ich ilości, nie daje bowiem jeszcze podstaw do takiego wniosku.

Cytowane w uzasadnieniu orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9.02.2011r. o sygn. akt VKK 288/10 nie ma odniesienia do niniejszej sprawy, bowiem odnosi się ono do zgoła odmiennej sytuacji.

Powiązanie posiadania z wprowadzaniem do obrotu musi wynikać z konkretnych ustaleń faktycznych, a nie przypuszczeń wynikających z ilości posiadanych narkotyków.

Ustalenia te wykazać więc muszą działanie sprawcy w grupie zajmującej się tego typu działalnością, który w ramach podziału ról magazynuje, przechowuje narkotyki, które inni uczestnicy tego przestępczego procederu wprowadzają dalej do obrotu.

Dowodu na takie powiązania oskarżonego brak, jak również brak jest dowodu na to, że czynił on przygotowania właśnie do tego typu działalności, zawierając porozumienie z jakimś dilerem.

Ilość posiadanych przez M. M. narkotyków może co najwyżej świadczyć o tym, że zamierzał sam odpłatnie udzielać je innym osobom. Ustawodawca nie przewidział jednak możliwości karania za przygotowanie do tego rodzaju czynu, a w sprawie brak jest dowodów aby oskarżony rozpoczął realizację czynu, o jakim mowa w art.59 w/wym ustawy.

Mając powyższe na względzie, sąd odwoławczy uznał, iż w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu, można mu było przypisać jedynie zachowanie z art.62ust.2 w/wym ustawy.

W tym miejscu należy również stwierdzić, że gołosłowne jest twierdzenie obrońcy jakoby oskarżony był uzależniony od zażywania narkotyków i leczył się w związku z tym w poradni zdrowia psychicznego.

Z danych osobo poznawczych /k.57, k 218/ wynika jedynie, że leczył się w związku z przebyłym urazem głowy a nie uzależnieniem. Co więcej sam wyjaśnił, że tylko sporadycznie, może kilkakrotnie, użył jakiegoś z posiadanych narkotyków. Te informacje w powiązaniu z treścią aktualnego wywiadu środowiskowego /k.462-464/, nie dawały podstaw do powzięcia przez sąd meriti wątpliwości co do poczytalności oskarżonego i dopuszczenia z urzędu dowodu z badania go przez biegłych lekarzy psychiatrów.

Wniosku o takie badanie nie składała żadna ze stron postępowania. Stawiany więc przez obrońcę zarzut, że sąd z urzędu nie przeprowadził takiego dowodu, jest chybiony.

Sąd nie miał podstaw do powzięcia wątpliwości co do poczytalności M. M., a jeśli obrońca takie powziął winien był złożyć stosowny wniosek i załączyć dowody uzasadniającą tą wątpliwość. Nie uczynił tego nawet na etapie postępowania drugoinstancyjnego.

Celem uzupełnienia należy w tym miejscu wskazać, że z aktualnej karty karnej nie wynika, aby w którymś z wyroków przypisano oskarżonemu działanie w warunkach art.31§1 lub 2 kk /k.515-516/.

Reasumując należało zmienić zaskarżony wyrok w zakresie wskazanym powyżej i przypisać M. M. popełnienie czynu kwalifikowanego tylko z art.62ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższa zmiana uzasadniała też ingerencję sądu w wymiar kary. Kara została wymierzona ponownie w oparciu o nową podstawę, za czyn zagrożony znacznie łagodniej, dlatego wymiar tej kary został określony na 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego, sąd uznał, iż brak jest wobec niego pozytywnej prognozy o jakiej mowa w art.69§1kk, a tym samym podstaw do wymierzenia mu kary przy zastosowaniu tego przepisu.

Wymiar kary uwzględni wszystkie dyrektywy zawarte w art.53kk.

Zważywszy na zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, sąd dokonał korekty rozstrzygnięcia z pkt.3 wyroku przyjmując za podstawę orzeczenia o przepadku dowodów rzeczowych tylko ust.2 w/wym ustawy.

sso Małgorzata Bańkowska sso Aleksandra Mazurek sso Beata Tymoszków